

Той го измъкна и се опита да го тури на кутлето, но пръстенчето бѣше толкова малко, че едва се плъзна до нокъта.

— И пръстенчето отъ мене ли е?

— Не, господине . то бѣше на милата ми майка. Азъ го носѣхъ денѣ и нощѣ. тѣй че то се врѣза въ пръста ми, а послѣ конецътъ се скъса. Тя по туй врѣме не бѣше вече между живитѣ, и понеже това е единичкото нѣщо, което остана отъ нея за споменъ, азъ винаги нося пръстенчето съ себе си.

— Въ моето ковчеже ли?

Тя кимна глава и си наведе очитѣ.

— Защо да го не нося, господине? — пошѣнна тя, — ам'че то ми носи щастие.

Той я погледна съ една състрадателна усмивка.

— Щастие ли?... тебѣ?

— Да, ако вие си спомните, напримѣръ, за камънетѣ...

Въ тая минута пръстенчето, което той искаше да остави на мѣстото, се изплъзна изъ ржцѣтъ му и падна на пода.

Регина скочи и захвана да го търси, но не го намѣри.

— То сѣкашъ потъна въ земята, — каза тя срамежливо и колѣнички близо до Болеслава.

Той видѣ нейната гѣвка, прѣлестна шия и чернитѣ кждри които я очъртаваха.

Сърдцето му затуптѣ. По цѣлата му снага полазиха тръпки. Той я гледаше съ неподвижна усмивка.

— Ето го! — извика тя и, все още колѣниччила, се изправи и протегна къмъ него любимата играчка.

Той си протегна ржката. Нему се струваше, че нѣкоя вънкашна сила повдига ржката му, тѣй бѣше тя; натегнала.

Съ боязлива милувка се докосна той до нейната страна.

Тя цѣла затрепера. Очитѣ ѣ пламнаха и въпросително и мечтателно се спрѣха на него.